

Handi Péter

SKALP

Az aszfalt
nem marasztalt, úgyhogy
az előregyártott cementfalak merev
labirintusából átszeltem magam
egy közeli park zöld-puha ölébe.
Feltűnt, hogy a szélben
pálmák és jegenyék hajladoztak.
(A természet – úgy látszik – mint
kaméleon, a városfalakhoz igazodik;
ha amaz tégláról cementre vált, hát
pálma és jegenye összehozható, hisz
mindent megold a fantázia
és a globalizáció.)
Beljebb nyomultam a parkba, mert
észrevettem, hogy egy bokor mögül
sastoll ágaskodik az égre. Hirtelen
csiklandós veszélyérzet járta át bőrömet,
s ahogy közeledtem, megnyíltak a lombok,
s ott állt az indián.
Egyik kezében tomahawk, másikban
vadászkes villant, – „*Vártalak, sápadtarcú*”
–szólt méltósággal és merev,
vörösre cserzett arcán egy izom megremegett.
„Mit akarsz tőlem?” – kérdeztem, mert
mi mást kérdezhet a városlakó, aki
sétája közben indiánra lelt, de talán
jobb lett volna szótlan maradni.
– „*A skalpodért jöttem, sápadtarcú*” – közölte,
s felém emelte késes kezét.
Fejemhez kaptam. – „De hiszen már egyszer
megskalpoltál, főnök, Csingacsguk! Tróféád

ott lóg még talán wigwamod sátorfalán.”
A késes marok leereszkedett.
– „Az meglehet...” – tűnődött az indián –
„Az utóbbi időben kissé feledékeny vagyok.”

Spanyolnátha, 2018/3.